

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcov: **1/ Ing. P.**, bytom V.Č., **2/ Mgr. D.**, bytom tamtiež, obaja právne zastúpení JUDr. Stanislavom Rešutíkom, advokátom v Brezne, Nám. M. R. Štefánika č. 11, proti žalovanej: **Správa katastra Liptovský Mikuláš**, Kollárova č. 3, Liptovský Mikuláš, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. C 8/2010 zo dňa 6.9.2010, o odvolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/132/2010-50 zo dňa 31.5.2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/132/2010-50 zo dňa 31.5.2011 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovanej č. C 8/2010 zo dňa 6.9.2010 **z r u š u j e a v e c j e j v r a c i a n a d' a ľ š i e k o n a n i e.**

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ trovy konania v sume 784,60 € k rukám ich právneho zástupcu JUDr. Stanislava Rešutíka do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zamietol podľa § 250j ods. 1 OSP žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. C 8/2010 zo dňa 6.9.2010, ktorým žalovaná zamietla návrh žalobcov „na vydanie rozhodnutia vydržaním podľa § 11 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z.z.“ k pozemku v k. ú. V., na pkn. parc. č. X., uvedenú v pkn. vložke č. X.. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že ich náhradu žalovanej nepriznal.

Krajský súd tak rozhodol potom, čo dospel k záveru, že žalovaná správne a úplne zistila skutkový stav a rozhodla v súlade so zákonom, keď návrh žalobcov na postup podľa § 11 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom (ďalej len „zákon“) zamietla, pretože neboli splnené podmienky na nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním podľa zákona. Zdôraznil, že žalobcovia poukazujú na uzavretie riadnych kúpnych zmlúv, ktorými mali nadobudnúť aj vlastníctvo k spornej nehnuteľnosti, pričom samotná táto skutočnosť vylučuje možnosť vydržania pozemku.

Krajský súd však zároveň považoval tvrdenia žalobcov, že v rokoch 1994 a 1996 odkúpili aj sporný pozemok, za nepravdivé, pretože z identifikácie parciel, ktorú si súd v prieskumnom konaní vyžiadal, vyplýva, že žalobca 1/ a jeho syn sú vlastníkami pozemkov s parc. č. X. o výmere 14 593 m², parc. č. X. o výmere 2 966 m², X. o výmere 249 m², X. o výmere 493 m², X. o výmere 1 221 m² a X. o výmere 488 m² - výmera týchto pozemkov činí 20 010 m², čo súhlasí s výmerou pozemkov, ktoré žalobca skutočne na základe kúpnych zmlúv získal. V kúpnych zmluvách bola výmera riadne uvedená, zameraná geometrickými plánmi a bolo nepochybné, ktoré pozemky žalobca kupoval. Išlo pritom o pozemky v evidencii (katastri) nehnuteľností, nie o pozemnoknižné parcely. Vlastníctvo k všetkým kúpeným pozemkom bolo riadne zavkladované. Krajský súd preto nepovažoval za dôvodnú argumentáciu žalobcov, že kúpnyimi zmluvami odkúpili celú PK parc. č. X. vrátane časti ležiacej pod štátnou cestou. Z geometrických plánov jednoznačne vyplynulo, že žalobca 1/

v roku 1994 kúpil novovytvorené parcely č. X. a č. X., ktoré nezasahujú pod cestu. V roku 1996 kúpil žalobca 1/ pozemok s parc. č. X. o výmere 14 594 m², ktorý je v súčasnosti vedený ako KN parc. č. X. a nezasahuje pod cestu – nie je teda pravdou, že bola kupovaná pozemnoknižná parcela č. X. s celkovou rozlohou 22 588m². Ďalej krajský súd poukázal na to, že už v čase uzavierania kúpnych zmlúv existoval pozemok s parc. č. X.X., ktorý nebol predmetom žiadnej z kúpnych zmlúv a podľa identifikácie parciel zo dňa 11.1.2011 CKN parc. č. X.X., cesta, o výmere 1 878 m², bola vytvorená z parc. č. X. podľa geometrického plánu z roku 1947. Krajský súd preto dospel k záveru, že žalobca nekúpil pozemok pod cestou pôvodne vedený v pozemkovej knihe ako časť PK parc. č. X. a v súčasnosti v súbore popisných informácií EKN ako parc. č. X. o výmere 1 838 m² na LV č. X..

K námietkam žalobcov o pochybeniach správneho orgánu uviedol, že tieto neboli spôsobilé spochybníť zákonnosť preskúmaného rozhodnutia, nakoľko išlo len o formálne vady. K vytýkanej formulácii žalovanej, že predmet žiadosti nebol spôsobilým predmetom vydržania z dôvodu nepodloženia dobrej viery konkrétnymi okolnosťami, z ktorých by sa dalo usúdiť, že presvedčenie držiteľov bolo po celú dobu dôvodné, uviedol, že správny orgán síce použil pojem „nespôsobilý predmet“ v nesprávnom význame, čo však nič nemení na skutočnosti, že podmienky vydržania splnené neboli. Za formálnu vadu označil krajský súd aj absenciu poučenia o preskúmateľnosti správneho rozhodnutia súdom, pretože žalobcovia sa včas podanou žalobou obrátili na súd a teda k žiadnej ujme na ich právach opomenutím žalovanej nedošlo.

Žalobcovia včas podaným odvolaním žiadali rozsudok krajského súdu zmeniť a správne rozhodnutie zrušiť alebo alternatívne zrušiť rozsudok krajského súdu a vrátiť mu vec na ďalšie konanie. Trvali na svojom presvedčení, že splnili podmienky na nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, pretože predmetnú nehnuteľnosť fakticky ovládali po celú dobu od 19.3.1996, nakladali s ňou ako so svojou a svoju dobrú vieru preukazovali kúpnyimi zmluvami, najmä zmluvou zo dňa 19.3.1996, na základe ktorej „J. v 4/6 a B. v 2/6 odpredávajú touto zmluvou svoj spoluvlastnícky podiel, teda v celosti pozemok v k. ú. V., zapísaný v katastri nehnuteľností pod KN parc. č. X. ako trvalý trávny

porasť“. Preto podľa ich názoru nadobudli tento pozemok v celosti. Uviedli, že k tejto parcele nebol založený žiadny iný list vlastníctva, z ktorého by bolo možné usudzovať nenadobudnutie celej parcely. K spochybňovaniu ich dobrej viery správnym orgánom tým, že v zmluve bola určená výmera, uviedli, že na základe zmluvy bol odkúpený pozemok v celosti, vedený ako KN parc. č. X., TTP – teda účastníci zmluvy zrozumiteľne a jasne vyjadrili svoj úmysel previesť vlastníctvo k celému pozemku. Nesúhlasili s argumentáciou súdu, že samotným prevodom na základe kúpnej zmluvy je vylúčené nadobudnutie pozemku vydržaním, pretože podľa ich názoru kúpnu zmluvou preukazujú svoju dobrú vieru v to, že im vec patrí a že na základe kúpnej zmluvy sa stali oprávnenými držiteľmi veci. To, že nie sú vlastníkami nehnuteľnosti sa dozvedeli až po začatí konania ROEP. Na podporu svojej argumentácie poukázali na judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky, v zmysle ktorej oprávnená držba sa nemusí nutne opierať o existujúci právny dôvod, postačí, aby tu bol domnelý právny dôvod, pričom držiteľ bol dobromyseľný v tom, že mu takýto titul prislúchal. Oprávnená držba sa zakladá na omyle držiteľa, ktorý sa domnieva, že je vlastníkom držanej veci a skutkovým omylom môže byť aj uchopenie sa držby väčšej výmery parcely, než bola v skutočnosti odkúpená. Žalobcovia nesúhlasili s odôvodnením krajského súdu, že chýbajúce poučenie v správnom rozhodnutí a chybná argumentácia boli len formálnou vadou. Na záver poukázali na § 70 ods. 2 katastrálneho zákona, v zmysle ktorého neboli hodnoverné a záväzné údaje o výmere pozemku.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcov navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcov 1/ a 2/ je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 15.5.2012 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že žalobcovia podaním zo dňa 10.5.2010 vzniesli námietky voči návrhu ROEP v k. ú. V.. Zároveň navrhli, aby im príslušný orgán priznal vlastnícke právo k novonavrhovanej parc. č. X., ktorá bola súčasťou pôvodnej parc. č. X., a to s využitím § 11 ods. 4 zákona č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom (ďalej len „zákon“) pretože boli splnené podmienky pre nadobudnutie vlastníctva vydržaním.

Správa katastra rozhodnutím č. C 8/2010 zo dňa 6.9.2010 zamietla návrh žalobcov podľa § 11 ods. 8 písm. a/ zákona z dôvodu, že na nadobudnutie vlastníctva vydržaním neboli splnené podmienky. Žalovaná v rozhodnutí konštatovala, že Ing. P. nadobudol na základe kúpnej zmluvy zo dňa 6.12.1994 pozemky parc. č. X., TTP, vo výmere 1 709 m² a parc. č. X., TTP, vo výmere 3 708 m², ktoré boli vytvorené geometrickými plánmi č. 244-204-0457-94 a č. 31562388-0752/94 z pôvodnej E-KN parc. č. X.. Na základe kúpnej zmluvy zo dňa 19.3.1996 nadobudol pozemok KN parc. č. X., TTP, vo výmere 14 594 m². Spolu teda nadobudol 20 011 m² a preto bolo zrejmé, že predmetom zmlúv nebola zvyšná výmera parc. č. X., ktorá je zastavaná štátnou cestou. Ďalej dôvodil tým, že **predmet žiadosti nebol spôsobilým predmetom vydržania, pretože pre existenciu dobrej viery držiteľa nestačí iba jeho tvrdenie, že mu vec patrí, ale je potrebné toto tvrdenie podložiť konkrétnymi okolnosťami, z ktorých možno usudzovať, že presvedčenie držiteľa bolo po celú dobu dôvodné. Poukázala na ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), v zmysle ktorých musí byť držba oprávnená, nepretržitá a predmetom musí byť vec spôsobilá vydržania. Dodal, že v danom prípade nebola preukázaná dobromyseľná držba, keďže išlo o pozemok ležiaci pod štátnou cestou, ktorej užívateľom je SR.**

Podľa § 11 zákona správny orgán na návrh účastníka konania (ďalej len "navrhovateľ") rozhodnutím potvrdí, že navrhovateľ nadobudol vlastníctvo k pozemku

vydržaním, ak sú splnené podmienky ustanovené týmto zákonom. Účastníkom konania je aj dedič oprávneného držiteľa (ods. 1).

Správny orgán v rozhodnutí podľa odseku 1 uvedie deň, ktorým navrhovateľ nadobudol vlastníctvo k pozemku vydržaním (ods. 2).

Návrh na vydanie rozhodnutia podľa odseku 1 možno podať len na účely konania a najneskôr s podaním námietok /§ 7 ods. 2/ (ods. 3).

Návrh musí obsahovať skutočnosti o splnení podmienok vydržania ustanovených osobitným predpisom, pričom

- a) navrhovateľ si môže započítať aj čas pred účinnosťou osobitného predpisu,
- b) prekážkou vydržania podľa tohto zákona nie je, ak pozemok bol v užívaní poľnohospodárskej organizácie alebo lesnej organizácie podľa skorších predpisov alebo ak je pozemok v čase podania návrhu v nájme (ods. 4).

Navrhovateľ pripojí k návrhu dôkazy, ktoré má k dispozícii, alebo označí iné dôkazy, ktoré sú mu známe (ods. 5).

Komisia posúdi návrh rovnako, ako ustanovuje § 7 ods. 3; so svojím stanoviskom a s priloženými dôkazmi predloží návrhy správny orgán na rozhodnutie (ods. 6).

Správny orgán zamietne návrh na vydanie rozhodnutia podľa odseku 1, ak

- a) nie sú splnené podmienky na nadobudnutie vlastníctva vydržaním podľa tohto zákona,
- b) si vlastnícke právo k pozemku uplatnila v tomto konaní aj iná osoba alebo ak vlastnícke právo k pozemku je predmetom konania podľa osobitného predpisu (ods. 8).

Proti rozhodnutiu podľa odseku 1 nemožno podať opravný prostriedok. Toto rozhodnutie je preskúmateľné súdom podľa osobitného predpisu (ods. 9).

Rozhodnutie podľa odseku 8 je konečné. Tým nie je dotknuté právo navrhovateľa domáhať sa určenia vlastníctva na súde podľa osobitného predpisu (ods. 10).

Nadobudnutie vlastníctva vydržaním na základe rozhodnutia vydaného podľa odseku 1 sa zapíše do registra. Tým nie je dotknuté právo iných osôb domáhať sa určenia vlastníctva na súde (ods. 11).

Podľa § 5 ods. 1 zákona na konanie podľa tohto zákona sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, alebo ak konanie neupravujú osobitné predpisy.

Podľa § 46 SP rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 SP rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu (ods. 1).

Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon (ods. 2).

V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia (ods. 3).

Poučenie o odvolaní (rozklade) obsahuje údaj, či je rozhodnutie konečné alebo či sa možno proti nemu odvolať (podať rozklad), v akej lehote, na ktorý orgán a kde možno odvolanie podať. Poučenie obsahuje aj údaj, či rozhodnutie možno preskúmať súdom (ods. 4).

Predmetom tohto konania je prieskum rozhodnutia žalovanej č. C 8/2010 zo dňa 6.9.2010, ktorým zamietla „návrh na vydanie rozhodnutia vydržaním podľa § 11 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z.z. Mgr. D., ... a Ing. P., ..., k pozemku v kat. území V., na pkn. parcelu č. X. uvedenú v pkn. vložke č. X. v k. ú. V., pretože nie sú splnené podmienky na nadobudnutie vlastníctva vydržaním podľa tohto zákona.“ Rozhodnutie žalovaná odôvodnila tým, že podľa výmer vyplýva, že žalobca kúpil 20 011 m², teda predmetom kúpnych zmlúv nebola zvyšná výmera parcely č. X.. Ďalej tým, že predmet žiadosti nebol spôsobilým predmetom vydržania, pretože pre existenciu dobrej viery držiteľa nestačí iba jeho tvrdenie, že mu vec patrí, ale je potrebné toto tvrdenie podložiť konkrétnymi okolnosťami, z ktorých možno usudzovať, že presvedčenie držiteľa bolo po celú dobu dôvodné. Poukázala na ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), v zmysle ktorých musí byť držba oprávnená, nepretržitá a predmetom musí byť vec spôsobilá vydržania. Podľa žalovanej v danom prípade nebola preukázaná dobromyseľná držba, keďže išlo o pozemok ležiaci pod štátnou cestou, ktorej užívateľom je SR.

Žalobcovia v žalobe smerujúcej k preskúmaniu rozhodnutia správy katastra napádali predovšetkým **jeho nepreskúmateľnosť a nezrozumiteľnosť**. Tvrdili, že z odôvodnenia rozhodnutia nemožno vyvodit' záver o tom, prečo sa ich návrhu nevyhovelo. Namietali záver správneho orgánu o nespôsobilosti predmetu žiadosti byť predmetom vydržania, hoci ide o nehnuteľnosť a skutočnosť, že je na nej postavená cesta, nebráni tomu, aby takýto pozemok vlastnil iný subjekt. V súvislosti s tým nesúhlasili ani so záverom správy katastra o neexistencii svojej dobrej viery. Namietali tiež absenciu riadneho poučenia o preskúmateľnosti rozhodnutia súdom.

Krajský súd v rozsudku pripustil, že argumentácia žalovanej ohľadne nespôsobilosti predmetu vydržania nebola správna, no podľa jeho záveru to nič nemenilo na skutočnosti,

že podmienky vydržania v danom prípade splnené neboli. Krajský súd v podstate svojim rozsudkom nahradil argumentáciu správneho orgánu, keď sa dopodrobna zaoberal inštitútom vydržania a jednotlivými podmienkami v nevyhnutnými pre potvrdenie nadobudnutia vlastníctva vydržaním.

V správnom súdnictve sa však vykonáva **prieskum** rozhodnutí správnych orgánov a preto sa od konajúceho súdu neočakáva, že bude v rámci svojej prieskumnej pôsobnosti doplňovať chýbajúce právne závery alebo ich dôvody, ktoré správny orgán v svojom odôvodnení nevyslovil, hoci ich vysloviť mal. Takáto činnosť súdu by bola v rozpore s článkom 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa názoru odvolacieho súdu je už samotná nedostatočnosť dôvodov v právnych záveroch preskúvaného rozhodnutia zásadnou prekážkou pre pokračovanie súdneho prieskumu a súčasne je dôvodom, pre ktorý mal prvostupňový súd z úradnej povinnosti (postupom podľa § 250j ods. 3 OSP) rozhodnutie žalovanej bez prihliadnutia na ďalšie námietky žalobcu zrušiť ako nepreskúmateľné.

Tento záver vyplýva aj z ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej súd preskúmava zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu ako aj zákonnosť jemu predchádzajúceho správneho alebo osobitného konania. Aby súd mohol uvedenú úlohu splniť, musí byť výrok rozhodnutia riadne a dostatočne odôvodnený. V opačnom prípade nie je možné súdny prieskum napadnutého rozhodnutia zrealizovať (napr. 5Sž/1/2009, 1Sžr/2/2011).

Každé odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu musí obsahovať logickú, právnu a presvedčivú argumentáciu, a to v dostatočnom rozsahu, aby z rozhodnutia bolo zrejmé, na základe akých skutočností (dôkazných prostriedkov) a v akom rozsahu bol zistený skutkový stav. Na rozdiel od záveru krajského súdu podľa názoru odvolacieho súdu toto rozhodnutie nemá zákonom požadované náležitosti.

V prvom rade nie je celkom zrozumiteľný ani samotný výrok rozhodnutia (zamieta návrh na vydanie rozhodnutia vydržaním k pozemku...). Argumentácia žalovanej v rozhodnutí vzbudzuje dojem, že ak je na pozemku postavená stavba (cesta), ktorej správcom je Slovenská republika – Slovenská správa ciest, nemôže byť takýto pozemok spôsobilým predmetom vydržania a zároveň tento fakt spochybňuje dobromyseľnosť držiteľov. Podľa žalovanej týmto na strane žalobcov nebola splnená podmienka dobromyseľnosti držiteľa. Takéto odôvodnenie je absolútne nelogické vzhľadom k tomu, že žalobcovia si nenárokovali vlastníctvo k stavbe (ceste), ale k pozemku pod ňou a toto odvodzovali predovšetkým zo znenia kúpnej zmluvy zo dňa 19.3.1996, podľa ktorej kúpili od predávajúcich uvedený pozemok v celosti. Navyše poučenie v rozhodnutí žalovanej nebolo úplné – absentuje poučenie o preskúmateľnosti rozhodnutia súdom, keďže v zásade každé právoplatné rozhodnutie správneho orgánu podlieha súdnemu prieskumu na základe žaloby (§ 247 OSP), s výnimkou rozhodnutí z prieskumu výslovne vylúčených (§ 248 OSP).

Žalovaná v rozhodnutí vôbec neobjasnila obsah a rozsah inštitútu vydržania, a následná činnosť krajského súdu potom zákonite smerovala k tomu, že nepreskúmateľnosť záverov správneho orgánu sa krajský súd snažil konvalidovať svojimi argumentmi. Odôvodnenie rozsudku krajského súdu však nemá podklad v skutkových zisteniach a právnych záveroch žalovanej - krajský súd síce skonštatoval nesprávnu argumentáciu žalovanej, no zároveň dospel k záveru, že išlo len o formálnu vadu konania a preto žalobu žalobcov vyhodnotil ako nedôvodnú. Pritom však krajský súd sám nahradil a doplnil chybnú a chýbajúcu argumentáciu žalovanej a to v rozpore s kasačným princípom preskúmacieho súdneho konania.

Konanie a rozhodovanie o žalobe podanej proti rozhodnutiu žalovanej je však konaním o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia podľa V. časti OSP a nie pokračovaním administratívneho konania. Preto nie je úlohou prvostupňového súdu dopĺňať vecnú či právnu argumentáciu rozhodnutia žalovanej, ani dopĺňať dokazovanie o skutočnostiach, ktorých zistenie je podmienkou zistenia skutočného stavu v administratívnom konaní pred vydaním rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené nebolo dôvodné rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vrátiť vec na nové posúdenie súdu, ale odvolací súd dospel k záveru, že je dôvodné prvostupňové súdne rozhodnutie zmeniť tak, že sa rozhodnutie žalovanej zrušuje z dôvodov podľa § 250j ods. 2, písm. d/ OSP a vec sa jej vracia na nové konanie (§ 250ja ods. 3 veta prvá OSP).

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c, § 250k ods. 1 OSP tak, že žalovanú zaviazal nahradiť úspešným žalobcom trovy konania, ktoré pozostávajú z trov konania pred krajským súdom a z trov odvolacieho konania, teda celkom v sume 784,60 €, podľa ich vyčíslenia právnym zástupcom žalobcov (č. 1. 63).

Trovy konania pozostávajú z:

- odmeny za 4 úkony právnej služby určené podľa § 11 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, ďalej len „vyhl.“:
  - príprava a prevzatie veci dňa 18.10.2010 ..... 120,23 €
  - podanie žaloby na súd dňa 20.10.2010.....120,23 €
  - účasť na pojednávaní dňa 31.5.2011.....123,50 €
  - podanie odvolania dňa 29.6.2011 .....123,50 €
- prislúchajúceho režijného paušálu - 2x po 7,21 € a 2x po 7,41 €
- náhrady za stratu času cestou na pojednávanie a späť (Brezno - Žilina) 10 polhodín po 12,35 € (1/60 výpočtového základu) ..... 123,50 €
- náhrady výdavkov za cestovné v sume 47,57 € (náhrada za použitie motorového vozidla – $0,183 \times 131\text{km} \times 2 = 47,94 \text{ €}$ a náhrada pohonných hmôt pri priemernej spotrebe 7,9l na 100 km – $7,91 \times 1,472 \text{ €/1 PH} \times 262 \text{ km} = 30,46 \text{ €}$)
- zaplateného súdneho poplatku v sume 66 €.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 15. mája 2012

**JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová